

ifølge deres Contractsforhold. Jeg skal tilføje, at vi ikke skulle vise Domstolene her i Landet den Mistillid at unddrage dem Afgjørelsen af deaktige Spørgsmaal. Jeg tror, at det er et ikke uvigtigt Synspunkt, at den dømmende Myndighed ikke bør indskrænkes i Henseende til den den tilkommende Sphære. — Men der kommer endnu i dette Dieblik et særligt Hensyn til, nemlig det, at der er forelagt et Forslag til en almindelig Rønningsslov. Der har dette Spørgsmaals Afgjørelse sin Plads, der komme vi til at kæmpe derom — for hvilken Anstuelse jeg der vil hævpe, er klart —, men jeg tror da ikke, at det er tilraadeligt, at der nu gives Præcedenter i saa Henseende ved enkelte specielle Love. Man vil ikke, tror jeg, med nogen som helst Ret herimod kunne indvende, at dette ikke er et Forslag til en egentlig Rønningsslov. Thi vel er der ikke her Tale om egentlig Røn, men der er dog Tale om saadanne Udølsjer, der uden nogen som helst Gunst eller Raade skulle udredes for præsteret Arbejde fra Embedsmændenes Side eller for Doffesser, som de have gjort i visse Tjenesteforhold, og dette er fuldkomment svarende til Rønninger. En Embedsmand skal ganske vist ikke have Mere end det, der tilkommer ham, men det skal han have fuldt ud, og han skal have Sikkerhed for, at han faaer det. — Jeg veed vel, at vi have haft Love, hvori det var bestemt, at hvad der skulde tilflyde Embedsmændene ifølge disse Love, ikke skulde kunne gøres til Gjenstand for Forfølgning ved Domstolene, men det var ogsaa Love af en anden, ganske særegen Charakter; det var Love om extraordinair Hjælp eller temporaire Tillæg, det var Sædtillægsglovene. Naar man udenfor den almindelige og lovbestemte Gage for en kort Tid og paa Grund af særegne Omstændigheder giver et saadant extraordinair Tillæg, da faae Lovene derom, skjøndt jeg mener, at disse Tillæg have været absolut nødvendige, dog Charakteren af Understøttelser, til hvilke man kan knytte særegne Betingelser. Men dette har Intet at gøre med Love af en aldeles varig Charakter, hvorved der for alle paakommende Tilfælde opstilles Regler om, hvad der skal ydes, og hvad der tilkommer Embedsmændene.

Jeg tror altsaa, at det er urigtigt, og at det hviler paa en falsk Betragtning af Forholdet at vedtage Bestemmelsen i § 17 om Udelukkelse fra Rettergang, og jeg tror derhos, at der er særegne Grunde til netop ikke at gjøre det i dette Dieblik. Men det forekommer mig fremdeles, at denne Bestemmelse i den Almindelighed, hvori den staaer her i Lovforslaget, endogsaa er upassende ligeoverfor selve Regjeringen, idet Regjeringen eller den enkelte Minister derefter i ethvert Tilfælde skal afgjøre Sagen, og altsaa ikke engang selv kan henvise den til Afgjørelse ved Domstolene. Man kan efter § 17 ikke i det meest tvivlsomme Tilfælde sige: Jeg vil ikke afgjøre Sagen; lad Domstolene afgjøre den. Dette er udelukket, saaledes som Bestemmelsen i § 17 er affattet; All er derved overladt til den enkelte Minister. Der er heller ikke opstillet nogen som helst Regel, der kunde give en noget større Betyggelse. Jeg mener vel slet ikke, at en Minister skulde ville misbruge Reglen, men en Minister kan dog ligesom andre Mennesker tage fejl, kan opfatte en Sag eensidigt baade i Almindelighed og ligeoverfor den enkelte Person. Det er ikke engang bestemt i § 17, at Marineministeren eller Krigsministeren f. Ex. skal handle i Overeensstemmelse med Finansministeren, at der skal finde en Afgjørelse i Fællesskab Sted, hvorved man dog kunde sikke sig, at der fremkom og vedligeholdtes en fuldstændig Consequens i alle Afgjørelserne. Det er jo meget tænkeligt — det vise baade vor Praxis og vor Historie — at der uden et vist Fællesskab kan danne sig aldeles forskellige Observanter med Hensyn til aldeles analoge Tilfælde i to forskellige Ministerier. Her, hvor der netop er Tale om Pengeudølsjer fra Statens Side, maatte det dog nærmest være Finansministeren, der maatte tænkes som den, der skulde opretholde den almindelige Regel og gjøre den gjældende paa ethvert Punkt. Jeg tror, at man, hvis man virkelig vil lægge Afgjørelsen i Regjeringens Haand, i det Ringeste bør opstille noget Saadant, som man har andre Steder, hvor man henviser Spørgsmaal, som man ikke vil tillade en enkelt Mand at afgjøre, og som den enkelte Minister ikke engang kan ønske at afgjøre, fordi